

Nummer : 4254

Rep. : 2009/9262

Zitting van :

4 november 2009

Eindarrest

Rechtelijke Opleiding

Het HOF VAN BEROEP, zitting houdend te ANTWERPEN, 3e KAMER, recht doende in burgerlijke zaken, heeft volgend arrest gewezen :

In zake : 2009/AR/49

STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST, bevoegd voor de Provincie te

A P P E L L A N T

tegen een beschikking van de Beslagrechter in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren dd. 20 november 2008;

vertegenwoordigd door Meester loco
Meester , advocaat te

tegen :

1. _ , wonende te ,
2. _ , wonende te ,

G E I N T I M E E R D E N

vertegenwoordigd door Meester , advo-
caat te ;

Procedure

1.
Gelet op de door de wet vereiste processtukken, in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder de bestreden beschikking, waarvan geen aktebetekening wordt voorgelegd, alsmede het verzoekschrift neergelegd op 08.01.2009, waarmee een naar vorm en termijn regelmatig en ontvankelijk hoger beroep werd ingesteld.

Voorwerp van de vorderingen

2.
Het hoger beroep strekt ertoe, bij hervorming van de bestreden beschikking, geïntimeerdes verzet tegen het op 19.01.2007 op verzoek van appellant gelegde uitvoerend beslag op roerende goederen, ongegrond te verklaren en te zeggen voor recht dat dwangsommen a rato van € 125,00 verbeurd zijn voor de periode van 30.06.2006 tot en met 10.10.2006.

3.
Geïntimeerden concluderen tot de ongegrondheid van het hoger beroep en stellen incidenteel beroep in ertoe strekkende, bij hervorming van de bestreden beschikking, het litigieuze beslag integraal op te heffen. Geïntimeerden hebben ter terechtzitting bij monde van hun raadsman verklaard te berusten in de afwijzing van de vordering tot revindicatie zodat het Hof niet gevat is van die vordering en dat de vermeldingen dienaangaande in hun conclusies berusten op een materiële vergissing, waarvan hen akte werd verleend.

Feiten en retroacten

4.
Eerste geïntimeerde werd vervolgd wegens inbreuken op de stedenbouwwetgeving, meer bepaald het oprichten en instandhouden van een bedrijfsloods van 16m breed, ca. 35m lang en ca. 6m hoog en opslag van diverse afbraakmaterialen en vaten zonder stedenbouwkundige vergunning.

Hij werd hiervoor bij niet-bestreden vonnis d.d. 14.06.2005 veroordeel tot :

“herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van één jaar, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door de complete afbraak -inclusief de vloerplaat- van de loods en het verwijderen van alle op het terrein opgeslagen afval en materiaal, dat dient te worden afgevoerd naar een erkende stortplaats en dit alles onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag.”.

Dit vonnis werd aan eerste geïntimeerde betekend op 30.08.2005.

5.

Op 28.07.2006 is de gewestelijke inspecteur ter plaatse geweest en heeft vastgesteld dat de loods was afgebroken doch dat er her en der nog afbraakmaterialen lagen inclusief de betonnen vloerplaten. Op 12.09.2006 is deze opnieuw ter plaatse geweest en stelde vast dat de betonnen vloerplaten verwijderd waren, doch er nog her en der tegen de perceelsgrenzen bouwmaterialen aanwezig waren op het terrein. Bij een nieuw plaatsbezoek op 11.10.2006 heeft zij vastgesteld dat alles opgeruimd en verwijderd was.

6.

Op 14.11.2006 liet appellant bevel tot betalen betekenen aan eerste geïntimeerde voor dwangsommen verbeurd in de periode van 30.06.2006 tot en met 10.10.2006, hetzij 103 dagen x € 125,00/dag = € 12.875,00, meer de kosten.

Op 19.01.2007 liet appellant het litigieuze uitvoerend beslag op roerende goederen leggen.

7.

Hiertegen hebben geïntimeerden zich verzet voor de eerste rechter die, bij de bestreden beschikking, oordeelde dat het bevel en het beslag slechts rechtmatig waren voor de gevorderde dwangsommen vanaf 30.08.2006 en onrechtmatig voor de overige gevorderde.

Bespreking

8.

De eerste rechter heeft in de bestreden beschikking, op grond van een oordeelkundige motivering, die, voor zover niet tegengesproken door wat hierna gesteld wordt, het Hof tot de zijne maakt en die hier voor herhaald wordt gehouden, en die in hoger beroep niet afdoende wordt weerlegd, terecht geoordeeld dat het bevel en het beslag slechts rechtmatig waren voor de gevorderde dwangsommen vanaf 30.08.2006 en onrechtmatig voor de overige gevorderde.

9.

Wanneer de dwangsomrechter een termijn bepaalt voor de uitvoering van de hoofdveroordeling en oordeelt dat de opgelegde dwangsom eerst zal verschuldigd zijn na verloop van die termijn, zoals in casu, heeft deze termijn, wat de dwangsom betreft, de strekking aan de veroordeelde nog enige tijd te geven de veroordeling na te komen zonder dat de niet-nakoming de verbeurte van de dwangsom tot gevolg heeft en dient deze termijn bijgevolg, wat de dwangsom betreft, te worden beschouwd als een termijn in de zin van art. 1385bis 4de lid Ger.W. (zie o.m. Cass. 28.03.2003 + eensluitende conclusie

, www.cass.be; Wagner, "Dwangsom en de januskop van de uitvoerings- en respijttermijn", goedkeurende noot onder Cass. 28.03.2003, R.W. 2004-05, 138 e.v.; Dirix, E. "Executieproblemen met betrekking tot de dwangsom" in "De dwangsom", Jura Falconis Libri, 1999, p. 46, nr. 15).

Enigerlei termijn (zowel een uitvoeringstermijn als een respijttermijn) in het dwangsomrecht kan immers slechts beginnen te lopen vanaf de betekening. Dat is een gevolg van enerzijds het voorwaardelijk karakter van de dwangsom en anderzijds van het gegeven dat de betekening van een uitspraak waaraan een dwangsom is verbonden er niet louter op gericht is de veroordeelde op de hoogte te brengen van het bestaan van de uitspraak, maar vooral van het feit dat de eisende partij erop staat dat de veroordeling wordt uitgevoerd.

Pas vanaf dat ogenblik weet de veroordeelde dat de eisende partij aandringt op uitvoering van de uitspraak, en bijgevolg moet de veroordeelde vanaf dat ogenblik beschikken over de hele termijn die door de rechter nodig werd geacht om de bevolen prestatie in natura te kunnen verwezenlijken. (zie o.m. Wagner, K., o.c., p. 141, nr. 7)

De respijttermijn mag immers geen valstrik worden.

10.

Het feit dat de dwangsomrechter in het vonnis vermelde m.b.t. de hersteltermijn "niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W.", doet hieraan geen afbreuk.

Net zoals de dwangsomrechter niet kan bepalen dat de dwangsom zal verbeuren vóór de betekening, kan hij aan de voormelde regeling geen afbreuk doen.

De betekening van de veroordelende beslissing is immers cruciaal voor het verbeuren van de dwangsom en de wet op de dwangsom is van openbare orde gezien deze niet enkel het belang van de schuldeiser bij werkelijke nakoming door de schuldenaar van zijn verbintenis beoogt, maar ook het gezag van de rechterlijke beslissingen wil versterken en de tenuitvoerlegging ervan vereenvoudigen, en betreft dus de essentiële belangen van de Staat (zie o.m. Cass. 03.06.1996, Arr. Cass. ; Wagner, K., A.P.R., Dwangsom, 2003, nr. 77, p.78).

11.

Appellant kan evenmin gevolgd worden waar hij meent dat de regeling vervat in art. 149 van het Decreet op de ruimtelijke ordening zou afwijken van de gemeenrechtelijke regeling.

Vooreerst blijkt dit niet in het minst uit de bewoordingen van deze bepaling.

Bovendien, zelfs indien dit het geval zou zijn - quod non - zou bij een afwijkende regeling de toepassing van de bepaling van het decreet moeten wijken voor de regeling vervat in de Eenvormige Benelux-Wet betreffende de dwangsom, die immers een verdragsrechtelijke bepaling is met directe werking en aldus primeert op een interne wetgevende akte (zie o.m. Cass. 27.05.1971).

12.

Het staat dan ook vast dat de dwangsom ten vroegste kon verbeuren na het verstrijken van de hersteltermijn van één jaar te rekenen vanaf de betekening van het vonnis van de dwangsomrechter, in casu vanaf 30.08.2006.

13.

De bestreden beschikking dient op dit punt bevestigd.

14.

Ten onrechte vragen geïntimeerden om de dwangsom op te heffen, minstens te herleiden, voorhoudend dat het onmogelijk was om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Uit art. 1385quinquies Ger.W. volgt immers dat de bevoegdheid om de dwangsom op te heffen in geval van onmogelijkheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen exclusief aan de rechter die de dwangsom oplegde behoort en eraan in de weg staat dat in een executiegeschil betreffende de eventueel verbeurde dwangsommen de executierechter in de plaats van de dwangsomrechter zou beslissen dat de dwangsom niet verbeurd is (zie o.m. Benelux-Gerechtshof 12.02.1996, R.W. en Cass. 02.05.1996, R.W. Wagner, K., Dwangsom, A.P.R., 2003, nr. 52 e.v., p. 51 e.v.).

Nu het voorwerp van dit geschil de rechtmatigheid van een uitvoerend beslag betreft is de Beslagrechter en thans het Hof als executierechter niet bevoegd om hierover te oordelen.

15.

Er is geen enkele reden om de tenuitvoerlegging te schorsen om geïntimeerden de mogelijkheid te geven om zich op grond van art. 1385quinquies Ger.W. tot de dwangsomrechter te wenden. Het blijkt immers geenszins dat er over de niet-nakoming van de debiteur ernstige betwisting kan rijzen of er enige onduidelijkheid is inzake de hoofdveroordeling.

16.

Eveneens ten onrechte betwisten geïntimeerden dat er tot op 10.10.2006 dwangsommen verschuldigd zijn.

Na daartoe uitgenodigd geweest te zijn overeenkomstig art. 152 van het Decreet op de ruimtelijke ordening is de gewestelijke inspecteur op 28.07.2006 ter plaatse geweest en heeft deze vastgesteld dat de loods was afgebroken doch dat er her en der nog afbraakmaterialen lagen inclusief de betonnen vloerplaten. Op 12.09.2006 is deze opnieuw ter plaatse geweest en stelde vast dat de betonnen vloerplaten verwijderd waren doch er nog her en der tegen de perceelsgrenzen bouwmaterialen aanwezig waren op het terrein. Bij een nieuw plaatsbezoek op 11.10.2006 heeft zij vastgesteld dat alles opgeruimd en verwijderd was.

De voormelde vaststelling op 12.09.2006 van de inspecteur is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waar er o.m. gesteld wordt : *"Doch dient gezegd dat er her en der nog tegen de perceelsgrenzen nog bouwmaterialen zoals hout, ijzeren poutrellen, wc-pot, marmeren platen, e.a. ... nog aanwezig zijn op het terrein."* Zij heeft aldus vastgesteld dat deze materialen nog aanwezig waren op het terrein. Deze vaststellingen gelden als bewijs tot bewijs van het tegendeel, dat niet wordt geleverd. In tegenstelling met wat geïntimeerden voorhouden blijkt niet uit de foto's dat deze materialen zich bij de gebuur bevonden.

De dwangsommen zijn dan ook verbeurd tot en met 10.10.2006.

17.

De tenuitvoerlegging is dan ook onrechtmatig voor de periode tot en met 30.08.2006 en rechtmatig voor de periode van 31.08.2006 tot en met 10.10.2006, zoals terecht weerhouden door de eerste rechter.

18.

Het hoger beroep en het incidenteel beroep zijn bijgevolg ongegrond.

Kosten

19.

Gezien elk van beide partijen deels in het ongelijk werden gesteld, past het de gerechtskosten, overeenkomstig artikel 1017 4de lid van het Gerechtelijk Wetboek, te verdelen zoals bepaald in het beschikkend gedeelte van dit arrest.

OM DIE REDENEN:**HET HOF**, na beraad,

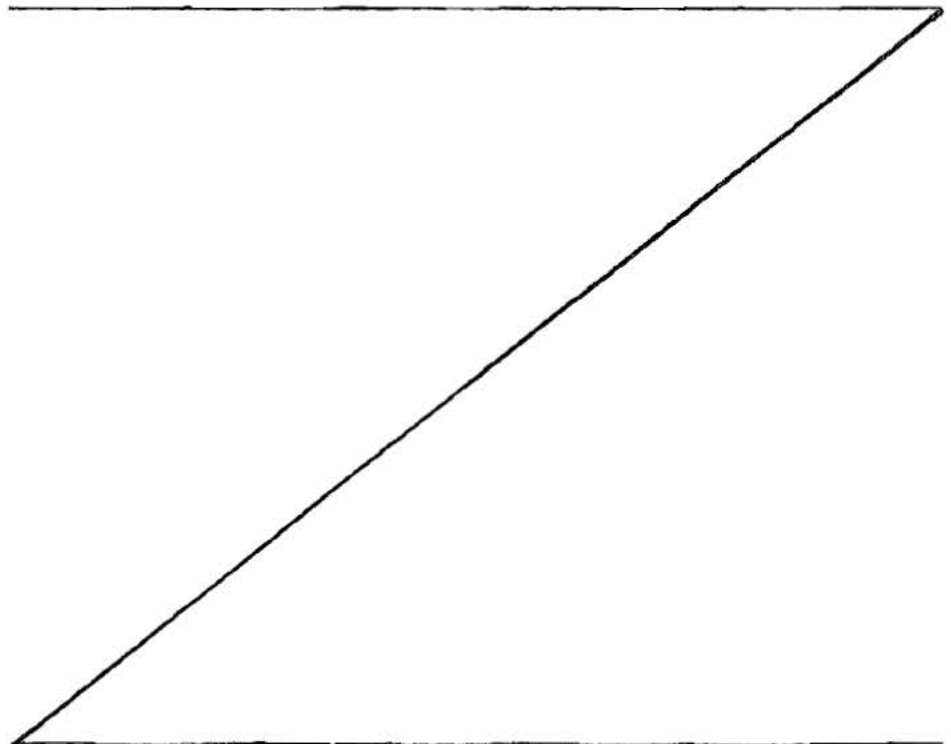
Recht sprekend op tegenspraak;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935;

Ontvangt het hoger beroep en het incidenteel beroep doch verklaart beide ongegrond;

Bevestigt de bestreden beschikking;

Verwijst iedere partij in de door haarzelf gemaakte kosten van de beroepsprocedure.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terecht-
zitting van :
VIER NOVEMBER TWEEDUIZENDENNEGEN

waar aanwezig waren :

Voorzitter
Raadsheer
Raadsheer
Griffier